ISSN 0132-4462.
№ 10 2000
ЖОВТЕНЬ

перець

Мал. Б. РЕВЧУНА

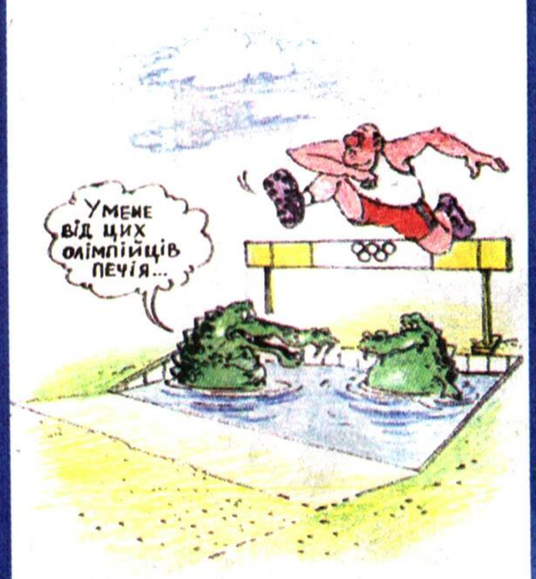

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

Мал. В. ПОПОВА

Мал. О. МІХНУШЕВА (тема А. Василенка)

— Тут сам на ногах не встоїш, а ти хочеш, щоб гривня трималась...

Телеграфне Агентство Перця

ОТ І ЗІГРІЄМОСЬ

За повідомленням нашого київського кореспондента з місцевої держадміністрації, тут для мешканців столиці готують сюрприз до опалювального сезону. Планується переглянути тарифи за теплопостачання. За попередніми підрахунками, платня за тепло зросте настільки, що пересічного киянина при одному лише погляді на суму, яку він має сплатити, у піт кидатиме.

ГУБЛЯТЬСЯ В ЗДОГАДКАХ

Ще недавно суд був тим закладом, який десятою дорогою обминають злодії. І ось трапилась якась метаморфорза. Наші луганські та дніпропетровські кореспонденти повідомляють, що ситуація змінилась на протилежну. Саме суди раптом стали об'єктом зазіхань злодіїв. Так, з Берестянського районного суду крадії винесли друкарські машинки, магнітофон і телефонні апарати. З Артемівського райсуду поцупили всю комп'ютерну техніку, електрочайники і харчі з суддівських холодильників. А з приміщення Нікопольського районного суду викрали одразу... дев'ять кримінальних справ, схованих у сейфі.

Аналізуючи ці події, аналітики губляться у здогадках. Може, міркують вони, нинішня своєрідна лібералізація суспільства призвела до того, що крадії не бояться вже нікого. Навіть третьої влади.

РЕЗЕРВИ ДЛЯ МИСЛИВЦІВ

Здавалося б, усе металеве, що можна було вкрасти в нашій країні, вже поцуплено. Дійшло вже до того, що крадії намагаються здати в металобрухт навіть залізничні платформи, як це, приміром, було зовсім недавно на Житомирщині. Та, виявляється, є ще приховані резерви для мисливців за брухтом. Наприклад, в Донецьку злодії накинули оком на ... цілий монумент, споруджений на честь комсомольців-підпільників, розстріляних фашистами. І вкрали все, що можна було з нього вкрасти, разом з металевою огорожею.

РОСТЕМО Ж МИ — ГЕЙ!

За уточненими даними Європейського банку розмір витрат наших підприємців на хабарі виріс останнім часом на 0,5 відсотка і становить п'ятнадцяту частину їхнього витратного бюджету. Якщо така тенденція збережеться і надалі, то невдовзі за цим показником ми впевнено обійдемо всі європейські країни.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема Л. Телятникова)

— Що, якесь високе начальство приїхало?
— Та ні, до першого класу ведуть сина нашого спонсора...

Мал. О. КОХАНА

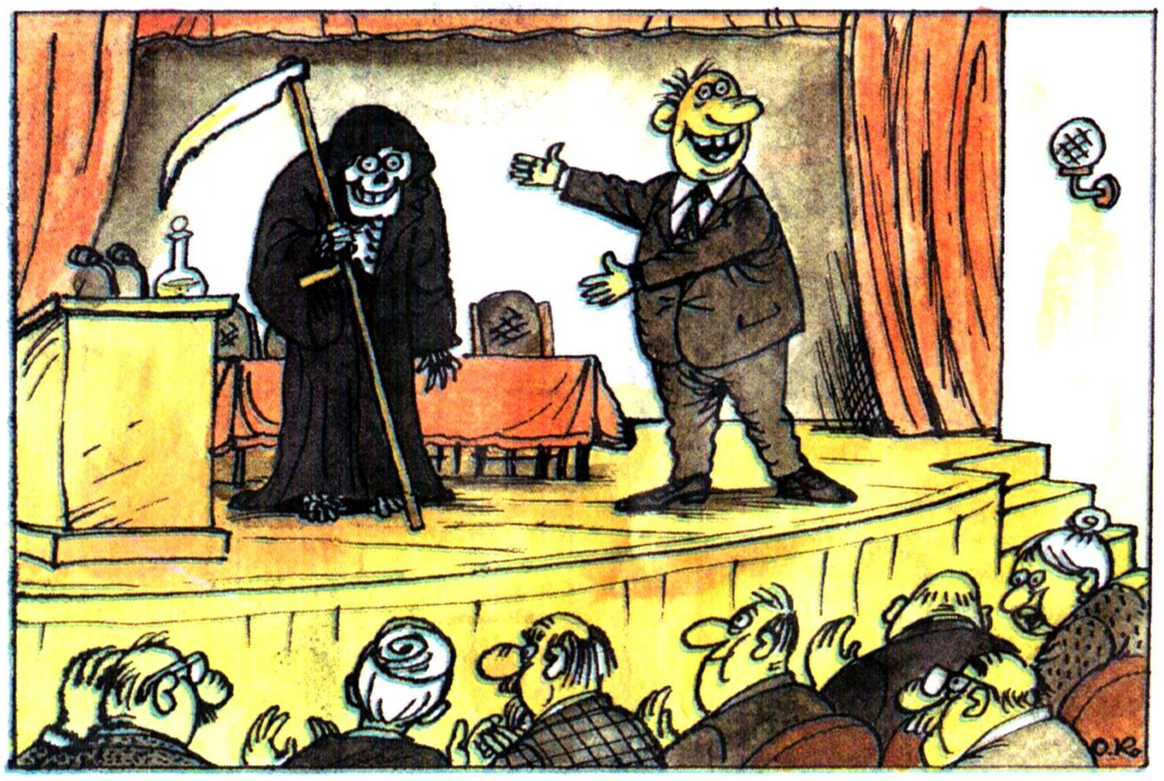

— Товариші! Вона бачила живого Леніна.

ТЕЖ РОЗУМНА

Чоловік прийшов додому
Й скаржиться дружині:
— Продавець свиню підсунув
Мені в магазині.
Щоб йому добра не було,
Сучиному сину:
Просив його продать гасу,—
Налив керосину...—
Жінка сплеснула в долоні
Й каже до «страждальця»:
— Тебе, дурня, де не ступиш,
Обведуть круг пальця.

Петро СИВОЛАП.

●

ЛЮБОВ ДО ВОРОГА

Горілка — то наш ворог, звісне діло:
Вона і душу гробить нам, і тіло;
Це — так, але ж Святе Письмо
нас вчить,
Що треба й ворогів своїх любить.

Сергій ЮХИМЕНКО.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— От пощастило чолов'язі: під крутий «Мерседес» потрапив!

НЕВИПАДКИ

Поет на критика сердитий:
Той надто взявсь його хвалити.

❄ ❄ ❄

Підлеглий дуже полюбляє,
Коли його начальник лає.

❄ ❄ ❄

Щасливим стати захотів —
Зібрав аж тисячу підків.

Дмитро СОЛОДКИЙ.

❄ ❄ ❄

Думки нардепа знов терзають —
Не вперше вже йому зарплату
урізають.

Леонід ЗАБАРА.

ІРОНІЗМИ

◆ *Біда ніколи не приходить сама, за нею завжди суне натовп допитливих.*

◆ *Я не міщанин — для мене речі не головне. Головне — відсутність тих речей у друзів та знайомих.*

◆ *Манія величі: плював у річку і чекав, коли вона вийде з берегів.*

◆ *«О, людська невдячність!— бідкався Прометей.— Я подарував людям вогонь, а вони винайшли вогнегасник!»*

◆ *Якщо ваш начальник пожартував, не поспішайте сміятися: першим має засміятися його заступник.*

◆ *Щоб весілля було «як у людей», вони поставили стільки випивки, що гості втратили людську подобу.*

◆ *Мавр зробив свою справу — мавр може піти... А по заробітну плату нехай навідається місяці за три!*

Ерман ФРІДМАН.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Тс-с-с! Моя тигриця вдома!..

НЕВЕЗІННЯ

Вийшов із квартири — двері заклинило. Пробрався в ліфт — застряг. Застрибнув у трамвай — оголосили: «Йде в парк». Пересів у інший — пішов не по тому маршруту. Запізнився на поїзд на годину, але його затримали на три. Сів у вагон — локомотив украли. Попросили зачекати до з'ясування. Зайшов у вокзал — сказали вийти, бо замінований.

Вирішив летіти літаком. Оголосили: посадки не буде — туман. Хотів відпочити в залі очікування — хтось пустив нервово-паралітичний газ. Вирішив повернутися додому. Дорогу перекрили — вчителі страйкують. Поки добирався, пальто зняли, гаманець випотрошили, годинник відібрали, по пиці дали.

У під'їзді темно — впав зі східців. Устромив ключ у двері — замок заїло. Поки мене дома не було, дружина квартиру на сигналізацію поставила. Прибула охорона. Забрали до з'ясування. Посадили в камеру попереднього затримання. Бо мій паспорт витягли кишенькові злодії...

Оце сиджу в камері й міркую. І треба ж було мені з квартири виходити! Хай ні світла немає, ні гарячої води, ні газу. Зате спокійно і затишно.

Сергій ВОДОЛОЖКО.

ВІДКАТ

Директорові-розпоряднику
Міжнародного валютного фонду
(особисто)

Вельмишановний пане!

Як часто показують по телевізору, Ви маєте справу з високопосадовими особами на рівні міністра фінансів. У даному ж випадку до Вас звертається пересічний громадянин.

Чесно відробивши все своє життя, я заслужив пенсію, котра складає менше половини прожиткового рівня, та й ту видають із затримкою. Внаслідок чого у мене за останні півроку не сплачені ні житло, ні комунальні послуги, не заготовлені на зиму ні картопля, ні цибуля, що ставить під загрозу моє подальше існування. Я підрахував: для покриття цих витрат мені потрібна сума, яка в перерахунку по валютному курсу складає 43 долари 61 цент.

Звертаюся до МВФ про надання мені кредиту на вказану суму. Обіцяю, що вся вона буде використана за призначенням, і жоден цент не опиниться на моєму рахунку в закордонному банку (його в мене просто нема).

Звісно, маєте право поцікавитися, під які гарантії МВФ може виділити мені кредит. Лише під одну. Я мешкаю в однокімнатній приватизованій квартирі. Так от заповідаю після моєї смерті виставити її на торги, а з отриманої суми виплатити мій борг разом з усіма відсотками, що набіжать на той час.

Ми живемо в час ринкових стосунків, коли ніхто нікому нічого не робить за так, без приватного інтересу. Навіть такі люди, як Ви. Тому, якщо Вам удасться провести цю фінансову операцію, обіцяю за це комісійні (або, як у нас кажуть, відкат) у 15 відсотків, що складає 6 доларів 54 центи.

Розумію, для реалізації цієї операції Вам доведеться провести належну попередню роботу з членами ради, а тому я згоден підняти відрахування до 8 і навіть 10 доларів. Якщо ж Вам удасться провести кредит розширеного фінансування (себто до 50 чи навіть 60 доларів), то відповідно збільшиться і розмір відкату.

Через мою нагальну потребу прошу розглянути заяву на найближчому засіданні Міжнародного валютного фонду. Для участі я згоден прибути до Вашингтона чи Цюриха особисто (зрозуміло, за рахунок фонду).

Наперед вдячний.

(Підпис).

Копію зняв
Савелій ЦИПІН.

Мал. В. СИНГАЇВСЬКОГО

— Що таке ринкові відносини по-нашому? Вкрасти ящик горілки, продать його, а гроші пропити...

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема Л. Телятникова)

— Чим займаєтеся на заводі?
— Увесь робочий день чекаємо зарплатні, а у вихідні відпочиваємо.

Мал. О. ЖИТНІКОВА

ПРО ВІРНІСТЬ

— Ти знаєш, у чому полягає лебедина вірність?— питає дружина.

— Ні. А в чому?— цікавиться чоловік.

— Лебідь ніколи не зраджує.

— Ну й дурень.

ЩОДНЯ

— Лесю, ким працює твій Юрко?

— Автоінспектором.

— Своєчасно одержує зарплату?.

— Щодня.

— І яку ж?

— Буває різна.

БІДА

Розмовляють двоє:

— Маю біду, друже,— каже перший.

— Яку?

Усмішки з конверта

— Кожного вечора інопланетяни забирають мою жінку.

— А хоч повертають?

— Так, під ранок привозять.

— На чому?

— Вона каже: на тарілці, а я бачив, що на «Мазді».

НЕ ВІРЮ

— Михайле, мушу сказати тобі неприємну новину.

— Яку?

— До твоєї Лесі шеф ходить.

— Не вірю.

— Чому?

— Бо він ніколи не ходить, а їздить.

ПЕТРО ЗНАЄ, КОГО БРАТИ

Розмовляють двоє приятелів:

— Петре, а чому ти Лесю взяв за куму?

— А ти не догадуєшся?.

— Ні.

— Та тому, що вона працює буфетницею.

НЕ РІВНЯЙТЕ

— У вас такий борщ, що й свиня не їстиме,— каже клієнт до офіціантки.

— А ви не рівняйте себе до свині.

ЗРОЗУМІЛА ДОБРЕ

— Ти знаєш, що твій Степан упав із дуба?

— А я наче відчувала, що так і буде.

— Тобто як?

— Казала ж йому: «Одягни старий костюм!»

І. МОСТИСЬКИЙ.

Відпочинок

Як відомо, студентам чомусь завжди бракує грошей на гальбу пива. От і нерідко вдаються вони до різних способів розжитися п'ятіркою-десяткою. Недавно наші сучасники стали на вуха, почувши, що вихованці Інституту внутрішніх справ (!) збувають... фальшиві долари. А оце в рік із трьома нулями студенти з Рівного зайнялися організацією відпочинку краян, повністю вилучивши зі складного процесу профспілки, туристичні агентства й усі інші заклади та установи, що переймаються станом здоров'я співвітчизників.

Молоді люди, вони особливо заспівчували школярам, які всенькі канікули неприкаяно вештаються на міських асфальтах і сільських пасовиськах. Підприємливі студяги взялися виготовляти «путівки» до санаторно-оздоровчого комплексу «Агатівка», розташованого в селі Симонові сусідського з облцентром Гощанського району. Один із активістів мізкового центру колись працював вихователем табору, щоправда, від того був усунутий за власну неправильну поведінку. Вигнанець не затаїв образи на місце роботи, навіть навпаки — розписував перед клієнтами переваги «Агатівки» з такою художньою силою, що на фоні Симонова «Артек» тьмянів, як рядовий громадянин перед нардепом. Більше того, аби дітлахи зробили вибір на користь місцевої бази відпочинку та здоров'я і не пхалися, скажімо, у Карпати чи Крим, колишній вихователь умовив колег-студентів зробити путівки більш доступними — ціни на них були майже вдвічі дешевші, аніж насправді.

А тепер трішки про технологію шахраювання. Один із трійки ошустів попередньо вкрав паспорт у якогось роззяви з гуртожитку і вклеїв у нього своє фото. Потім було повідомлено в газеті, що добропорядна фірма «Віталл» (зрозуміло, уявна) продає путівки у дитячий санаторно-оздоровчий комплекс. Зустрічі між «представником» «Віталу» і охочими оздоровити своїх дітей призначалися не в якихось тісних, задушливих офісах фірми, а просто неба, на Театральній площі. Клієнту показували фальшивий паспорт, фальшиву візитку, фальшиву печатку, і, якщо він погоджувався на умови, наступного дня тут же на площі вручали фальшиву путівку. Від такої кількості фальші люди, як правило, стовпіють і міцніють вірою у що завгодно.

Але про це правило не знала жителька Рівного Лідія С., яка повним складом сім'ї за кілька днів до початку заїзду прибула в Симонів, щоб пересвідчитися, чи не лихі тут люди, чи не холодно у палатах, нарешті, чи годують тут, а якщо так, то чим. І перше враження у неї було поганим — директор «Агатівки» Леся Сірко сказала, що не чула про фірму «Віталл». Друге, третє й інші враження пані Лідії, якщо вони мають порядкові номери, були ще гидкішими. Не будемо на цьому спинятися. Скажемо лишень, що дитина, якій таки тут сподобалося, упала в нерви, і мама вдруге придбала для неї путівку. На місці. Справжню.

До заїзду, як було сказано, залишалося кілька днів, і цю обставину не змогли обійти шахраї. Їх брали просто неба, на Театральній, де в них купували путівки. Тепер і вони трохи відпочинуть.

Володимир ПАЛЬЦУН.

м. Рівне.

Наші незабутні

Автошарж

Сьогодні Валерію ЗЕЛІНСЬКОМУ виповнилося б сімдесят. Четвертий рік, як його немає з нами. Але у нас, його колег, таке відчуття, наче він вийшов із кімнати чи поїхав у відрядження і ось-ось має повернутися. Цей «ефект присутності» — зовсім не містика: його яскравий талант, матеріалізований у малюнки, продовжує жити. Це і кращі його карикатури з «Перця», що прикрашають і досі стіни редакції, це і збірки його малюнків, котрі зберігаються в тому числі і в редакційній бібліотеці. Це і його школа, школа національної сатиричної графіки — на рівні світових стандартів, яку свого часу пройшли відомі нині карикатуристи.

Валерій Федорович Зелінський за свою творчість мав чимало відзнак. Медалі виставок, дипломи конкурсів, почесне звання Заслуженого діяча мистецтв України. Але найвищим було звання, яке йому присвоїли колеги по сатиричному цеху — звання Майстра.

Його майстерності ніколи не перестануть дивуватися цінителі і любителі цього дуже непростого жанру — карикатури.

— Чому ж ти мовчиш?
— Не будь дурнем! Хіба на своїх гавкають!

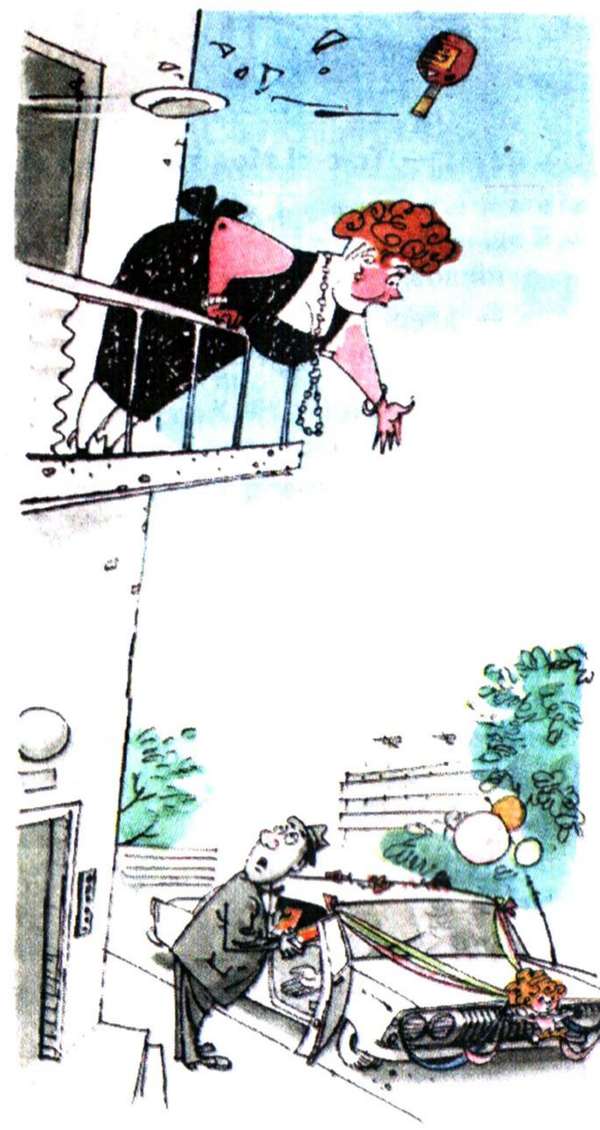

— Петре, зажди, не відпускай машину, бо молоді вже їдуть подавати заяву про розлучення.

— Я виявився мільйонним відвідувачем зоопарку, і мені вручили сувенір.

— Чому собака без намордника?

одноперчани

— З іншого посуду він зовсім відмовляється приймати ліки.

— Клаво, не відходь від телефону, я тобі зараз передзвоню!..

— Ну, а що було після того, як ви по третій випили?

ГОЛАКТИКА.
ГЛУМОР І СОКИРА.
ЄДИНОПОРСТВО.
ЖАРОВАРИ.
СТРАХШИЛИЩЕ.
ХАМІЛЬЯРНІСТЬ.

Сергій ДМИТРЕНКО.

ОПИСКИ-САМОПИСКИ

●

ГОРЕТВОРЧІ ПРОЦЕСИ.
ПАРТНЕРСТВО ЗАРАДИ ЖИРУ.
СЛУЖБОВЕ САТАНОВИЩЕ.
КУМПАРТІЯ.
ДІЛКОВІ СТУСУНКИ.
ВЕЛЬМИСАНОВНИЙ.
ПІДРАДНИК.
ШКОДЯР.
ПІДМУЧЕНА РЕПУТАЦІЯ.
ЦАБЕЛЮБ.
ОДНИМ МЕРОМ МАЗАНІ.

Леонід ЗАБАРА.

КОНВЕРТОВАНІ ДУМКИ

✓ *Спекуляція на труднощах? Ні, бізнес.*

✓ *З точки зору синиці, журавель у небі все-таки краще.*

✓ *Скільки ще треба часу, щоб ми могли почати з нуля?*

✓ *Із акту обстеження: «Місце совісті — чисте».*

✓ *Вижити ми, може, й виживемо, але чи впізнаємо себе?*

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Доводиться крутитися. Вночі охоронником працюю, а вдень — у зоопарку...

Покаяння

Учителька посадовила перед собою двієчника Козлюка з 9-го «Б» і сказала єхидно:

— Може, ти мене навчиш, як я мушу тебе виховувати? Давай, починай, не соромся!

Іван Козлюк і не думав соромитися. Він поклав на стіл довгі ноги, скинув класний журнал і спокійно сказав:

— О'кей.

Тоді скучним поглядом обвів клас, згори вниз глянув на вчительку і повчально вирік:

— Немає поганого учня, Маріє Іванівно, є поганий учитель.

— Йез,— співчутливо видихнув клас.

— Я думаю, Маріє Іванівно, що мені треба відвести вас до директриси.

— Що?!— вигукнула вчителька.

— Так, терпець мені увірвався, хай вона розбереться.

— Та ти знаєш, що тобі буде?!

— Нічого. Бо учень завжди правий!

— Йез, йез!— загув клас і всі підняли вгору великі пальці.

Козлюк постукав у двері кабінету директора і ввійшов, озирнувшись на Марію Іванівну, що плелася позаду.

— Здрастуйте, Варваро Пилипівно. Я ось розбиратися прийшов: не можу більше з цим учителем працювати — сил моїх немає.

Директриса суворо глянула на Марію Іванівну.

— Може, мені доповідну написати?— шморгнув носом Іван.

— Не треба, Козлюк. Вийди і зачекай за дверима.

За десять хвилин Марія Іванівна, спітніла, скуйовджена, вийшла з кабінету директора.

Іван сидів на підвіконні, підібгавши довгі ноги, і плювався на всі боки лушпинням від насіння.

— Ну як, Маріє Іванівно?— нахабно подивився він на вчительку.

— Козлюк, ти...

— Що?

— Із завтрашнього дня щоранку приходитиму до тебе додому, щоб будити і вести до школи.

А. ОСТАВШЕВСЬКИЙ.

Друже Перче!

Якось дивно у нас оперують цифрами статистики. Ось вони стверджують, що інфляція в серпні поточного року становить 0,0 відсотка. А ціни на продовольчі товари знизились на 0,3 відсотка. Це вони пояснюють тим, що подешевшала картопля, овочі і фрукти, яйця... Подорожчали м'ясо, тваринні жири, ковбасні вироби, риба і рибопродукти, алкогольні напої, вершкове масло, м'ясні консерви...

Не знаю, як статистики, а я сьогодні із своїм гаманцем навіть боюся заходити у торгові ряди, де продають м'ясо. Хоча, якщо вірити фахівцям, боятися нічого. Картопля подешевшала — вистачить і на ковбасу. Адже взагалі ціни, повторюю, знизилися на 0,3 відсотка. Хоча статистики могли «намалювати» нам і веселішу цифру. Хіба жалко?

О. ЧАБАН.

м. Одеса.

ВЕДМЕЖІ ПОСЛУГИ

ЗАРОБИЛИ

Гуляли якось нічним містом Олександр Яловенко та Віктор Заболоцький. І раптом зустрічають їх якісь люди і пропонують:

— Заробити хочете?

Звичайно ж, кому не хочеться заробити? Поцікавились хлопці, що для цього треба. Їм і пояснили, що треба всього-на-всього повантажити трохи речей у машину, яка стоїть за рогом, за двісті метрів від офісу, який терміново переїздить в інше приміщення.

Бажання заробити було таким сильним, що не поцікавились хлопці, чому офіс вирішили звільняти саме вночі? Чому не можна підігнати машину ближче до офісу? І чому комп'ютери і оргтехніку треба виносити з офіса через вікно?..

А коли наряд міліції затримав їх з речами, хлопці не могли показати машини, бо не поцікавились, за яким рогом і якої вулиці вона на них чекає.

І тепер, сидячи в камері попереднього ув'язнення, дуже обурюються громадяни Яловенко і Заболоцький, що слідчі «шиють» їм кримінальну справу.

М. ФЕДОРУК.

Дніпропетровська область.

ЗА ПАРКАНОМ

Коли повз твою хату тягнуть газопровід, а ти користуєшся балонним газом, гріх не подбати про свій побут — не спробувати умовити газовиків відвести маленьку трубочку, щоб газифікувати і свою оселю. Так і зробив житель смт Великі Млини В. Котенко. Газовики порахували вартість півкілометра труб та своєї нелегкої праці й назвали цифру, яка В. Котенка приголомшила. Та діватися нікуди. Коли отакий шанс іще з'явиться!

Зібрав він по сусідах потрібну суму. А сусіди теж загорілися — і собі газопровід провести вирішили.

Не минуло і тижня, як у півтора десятка хат селища пішов «магістральний» газ. Раділи щасливці — тепер не треба буде про балони турбуватися.

Та минуло кілька місяців і наче хтось наврочив: то в одну хату, то в другу газ перестав надходити.

Може, вирішили жителі, десь труби забилися. І почали копати, щоб знайти місце поламки.

В. Котенку далеко копати не довелося. Прямо за парканом його садиби трубка, що мала з'єднувати газову плиту з магістральним газопроводом, привела до... вже порожнього газового балона, заритого у землю. У такий же спосіб «магістральний» газ поступав і до односельців.

Зрозумівши, що їх ошукали, звернулися бідолахи до міліції.

Д. НЕБАБА.

Луганська область.

ВТРАТИВ ПАМ'ЯТЬ

Один із відомих кінокритиків в огляді зарубіжних кінофільмів, що демонструються по телебаченню, обурювався примітивною фантазією авторів. Мовляв, дивно якось виходить — у кожному з фільмів хоч один із героїв втрачає пам'ять! Наче, пише він, втрата пам'яті така сама розповсюджена хвороба в світі, як грип...

Це, мабуть, тому так обурювався кінокритик, що погано знав життя. Бо, скажімо, наші люди дуже схильні до цієї хвороби. Ось вам приклад. Керівник київської фірми «Лабер» Василь Аркадійович Плясецький теж ні сіло ні впало втратив пам'ять. Найняв він робітників, пообіцяв їм добре заплатити, а коли настав час розраховуватися, втратив пам'ять. Вони до нього — по гроші. А він їм:

— Забирайтеся,-- каже,— геть! Уперше вас бачу!

Вони йому нагадували подробиці їхньої домовленості й свідків кликали, й угоди показували, а він не міг жодного з них пригадати — і все.

І тільки коли, обурившись, робітники добре побили Василя Аркадійовича, до струсу мозку, він таки пригадав і їхні прізвища, й ім'я та по батькові. Всіх одинадцяти! Про що і написав до міліції з вимогою покарати хуліганів.

О. РОГОВЕЦЬКА.

м. Київ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. КАПРЕЛЬЯНЦА

БЛАГОДІЙНИКИ З ВЕЛИКОЇ ДОРОГИ

Уявіть ситуацію. Ви з сім'єю їдете машиною відпочивати на море. І от, коли до сонячного Криму лишається якихось кілька годин, ви змушені зупинитися, бо спустили колеса. Причому одразу три. Ви в розпачі, оскільки взяли з собою про всяк випадок одну, ну максимум — дві «запаски».

Звичайно, всі учасники автопробігу у відчаї. Але тут, наче почувши ваші зойки, з'являється авто з молодиками, які пропонують свої послуги. Правда, колеса, які вони продають, коштують удвічі дорожче роздрібної ціни, та хіба в таких випадках хтось рахується з витратами!

Скільки автолюбителів було охоплено цим ненав'язливим сервісом, підрахувати важко. Але окремим водіям дещо видалося дивним. За кілька хвилин до того на автозаправці шини їх автомобілів були в повному порядку. Дехто з них згадав і юнаків, які підозріло крутилися біля машини. Про свої підозри написали вони до правоохоронних органів. І в результаті цих сигналів було затримано цілу групу «благодійників» з великої дороги.

В обов'язки одних входило проткнути шини на автозаправці в автомобілях майбутніх клієнтів. Другі пропонували потерпілим колеса, вкрадені третіми. Були й четверті, що керували цим бізнесом: ніде не працюючі жителі Херсонської області Микола Кротов і Андрій Маркелов та кримчанин Дмитро Суходол.

А. КОЗУЙКО.

Крим.

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

Мал. В. СИМИНОГИ

— Риба свіжа?

— Не знаю. Я тут лише два тижні працюю...

Мал. В. АДАМОВИЧА

— Ось тепер порція виглядає нормальною.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Мене вражає принциповість наших депутатів. Сьогодні він народний демократ, завтра соціал-демократ, післязавтра у фракції «Батьківщина» чи «Відродження регіонів». Виборці голосують за нього, як представника, приміром, «Трудової України», а він із трудовиків через рік п'ятами накивав.

То виконання яких обіцянок перед виборцями від них можна чекати?

Д. СЕРЕДА.

м. Суми.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

МАКАРОНИ — Макарові родичі.

ГУМАНОЇДИ — споживачі жувальних гумок.

САМОКРУТКА — естрадна артистка, в якої нема продюсера.

ЛІКБЕЗ — безкоштовне лікування.

СТРИЖ — перукар.

КВАСОЛЯ — продавщиця квасу.

СТАДІЯ — череда.

ПОКУПКА — ванна.

Надія СЕМЕНА.

с. В. Крупіль Згурівського району на Київщині.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Так, я шпигун! Але дружньої країни.

Мал. О. КОХАНА

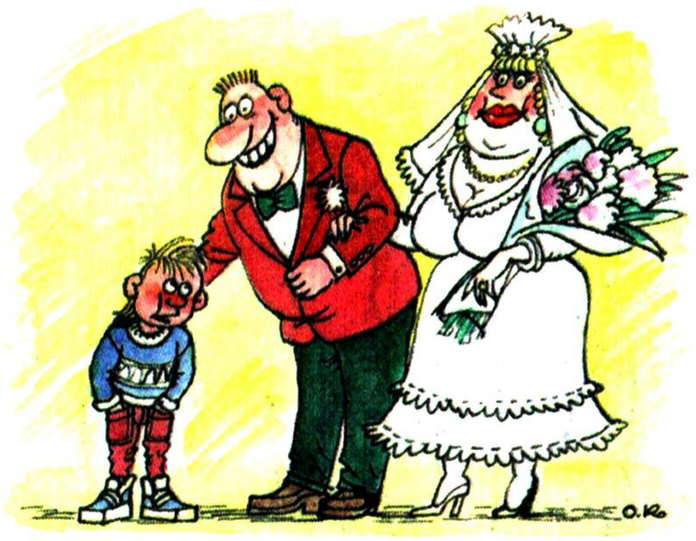

— Івасику, тобі подобається нова мама?
— У мене були і кращі...

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Я навчилася відгадувати, що про мене думають інші.
— Уявляю, як тобі неприємно це знати...

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема Л. Телятникова)

— Ти чого дурником прикидаєшся? Законів не знаєш?
— А дурням закон не писаний...

Вечірня казка для дорослих

Пан Вовк вважав себе порядною твариною. Чесною, мужньою, принциповою. Полював тільки в своєму регіоні, ніколи в чужі не вдирався. Слова свого завжди дотримував — сказав, сьогодні не їстиму, з'їм завтра, так і робив. Всім іншим вовкам його як приклад наводили, на вовчу дошку пошани вішали. Єдине, що не давало панові Вовку спокійно спати, затьмарювало йому почуття самоповаги (а почуття самоповаги для порядної тварини — річ необхідна) — це його сусіда Заєць із його теорією ненасильства. Теж іще вишукався Лев Толстой! Звичайно, вегетар'янцю Зайцю що — ні капуста, ні морква суб'єктами суспільства не є, за їх знищення ніхто нічого. А для Вовка з його м'ясним раціоном ненасильство абсолютно неприйнятне.

Взагалі-то жили сусіди мирно. То пані Вовчиха у пані Зайчихи макітру з макогоном позичить, то пані Зайчиха у пані Вовчихи м'ясорубку — для перемелювання паніровочних сухарів. Іноді на свята навіть разом народних пісень співали — «Ой, під вишнею, під черешнею...», «Поза лугом зелененьким», «Від Києва до Лубен» тощо.

От тільки як доходило до вечірніх дискусій на соціально-філософські теми, одразу починалися негаразди.

— Що не кажіть, пане Вовче, а насильницьким шляхом справжнього демократичного суспільства не побудуєш! — патетично вигукував пан Заєць.

— То що — від небезпеки, яка загрожує, треба тікати з усіх ніг, як це робите ви, пане Заєць? — єхидно питав пан Вовк.

— Ах, яка страшна небезпека загрожувала вам від тієї бідної Овечки, пане Вовк, шашлик з якої з'їли ви сьогодні на обід! — ще єхидніше вигукував пан Заєць.

Одне слово — консенсусу не було.

І це так гнітило пана Вовка, так подражнювало його чисте сумління! А ви знаєте, яке воно раниме, оте чисте сумління!

І от одного разу пан Заєць не повернувся з капустяного поля...

У той день пан Вовк не обідав і не вечеряв,— видно, переживав, де ж подівся сусіда.

А наступного дня під лісом край капустяного поля знайшли вушка, лапки і хвостик пана Зайця.

На похоронах пан Вовк і пані Вовчиха дуже плакали і поклали на могилу вінок з живих квітів і з написом на муаровій стрічці «Дорогому другові від невтішних сусідів».

Тепер пан Вовк спить спокійно. Ніщо не заважає йому вважати себе стовідсотково порядною твариною. Адже головне — щоб ніхто не сумнівався у твоїй порядності.

На добраніч, дорогі читачі дяді й читачки тьоті! Хай ваша совість завжди буде кришталево чистою! Хай ніхто не затьмарює її. Особливо сусіди. Бо сусіди завжди все бачать і знають. Щоб їх муха вбрикнула!

Всеволод НЕСТАЙКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Свати, а який посаг за вашою дочкою?
— Ми багато даємо: ось діточок аж двійко.

Мал. С. ФЕДЬКА

І СНІДАНОК

Прийшов п'яний чоловік додому, зайшов до кухні та й каже до жінки:
— Давай вечерю.
— Уже шоста година ранку, треба не вечеряти, а снідати.
— Спочатку давай повечеряю, а потім — і сніданок.

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

— Давай, друже, вип'ємо грамів по п'ятдесят...
— Як тобі не соромно?! У мене ось і син не п'є... менше ста грамів.

ЧЕРЕЗ РІК

До матері на день народження приїхали дочка, зять і внук. Поздоровили її з ювілеєм, вручили хустинку. Схвильована мама щиро подякувала за вітання та подарунок і звернулася до дочки:
— Наша свиня привела семеро поросят, а тому я дуже прошу, візьми собі одне.
— Та ви що? — каже зять. — Зараз нічого брати не будемо. Краще через рік візьмемо кабана.

Мал. О. КОХАНА

— А де ж хворий?
— Він уявив себе НЛО...

ТОДІ ДИВИСЯ

Хлопець просить кохану:
— Подаруй мені свою фотографію.
— Навіщо?
— Буду дивитися на неї день і ніч.
— Не витрачай даремно часу, краще женися на мені і тоді дивися, скільки завгодно.

Мал. В. ВАСЮШКІНА

Мал. О. КОХАНА

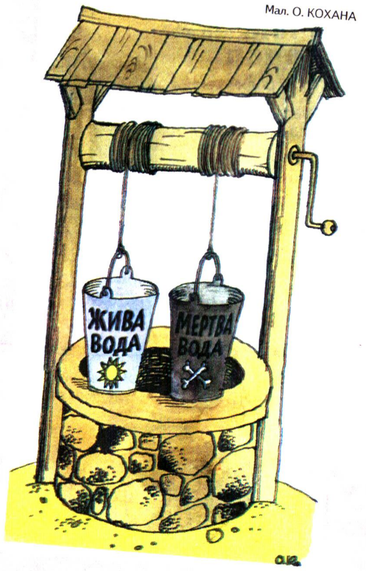

ТІЛЬКИ ВНОЧІ

— Лесю, а чому до тебе кум приходить тільки вночі?
— Бо вдень йому ніколи.

Вінегрет із перцем

ВІДДАДУТЬ

Хлопець до дівчини:
— А батьки віддадуть тебе за мене заміж?
— Звичайно.
— А звідки ти знаєш?
— Вони казали — виходь хоч за чорта!

Мал. О. ЛОКТЄВА

НЕ ПАМ'ЯТАЄ

Жінка до п'яного чоловіка:
— Чому в тебе сорочка й штани в крейді?
— Не може бути. Я добре знаю, що сорочку й штани знімав.
— У кого і навіщо?
— А ось цього — вбий не пам'ятаю!

Мал. Р. САХАЛТУЄВА (тема А. Василенка)

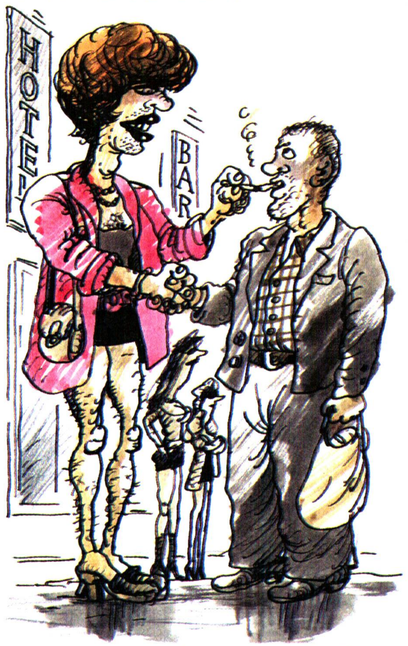

— Василю, а навіщо ти стать поміняв?
— Розумієш... Роботи не було, грошей — теж. От і довелося...

НЕ ПРО ТЕ

Лікар запитує бабусю:
— Чи добре спите?
— Добре, але дід не дає спати.
— А скільки йому років?
— Ви не про те подумали. Хропе, як трактор!

Мал. Е. ЛІЩЕНКА

Мал. О. ГУЦОЛА

БРЕХУН

— Галю, то правда, що мисливці брехуни?
— За усіх не скажу, а твій Петро брехун.
— Чому?
— Обіцяв до мене вчора прийти і не прийшов.

Мал. Ю. АРТЮХА

РОЗКАЗУЙТЕ СКОРІШЕ

Вихователька починає заняття:
— Розказати вам казочку про Котика і Мишку?
— Розказуйте, але швидко,— каже Іван.
— Чому?
— Щоб Котик не встиг з'їсти Мишку.

Мал. В. АДАМОВИЧА

Мал. Г. МАЙОРЕНКА (тема А. Василенка)

— А риби наглушили...

СКЛЕРОЗ

— А чому ваш чоловік ходить до поліклініки?
— Лікує склероз. Ніяк додому втрапити не може. Плутає свою хату з хатами коханок.

Мал. О. КОХАНА

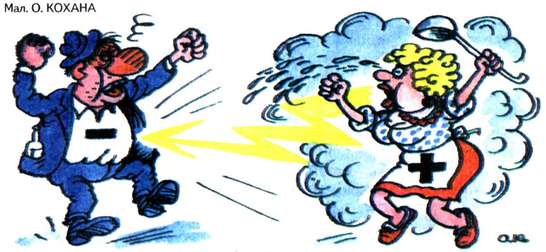

Мал. В. ЧМИРЬОВА (тема А. Василенка)

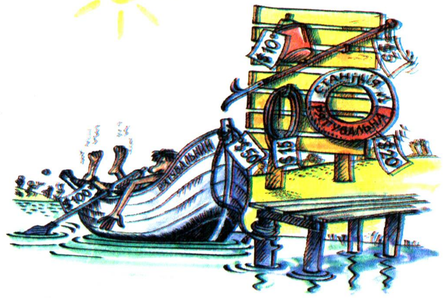

Народні усмішки почув і записав Іван МАРТИШКО.

Малюнки Сергія ФЕДЬКА

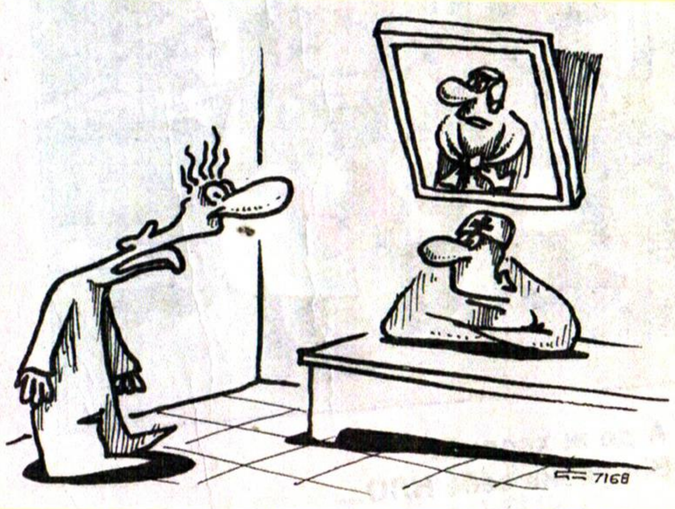

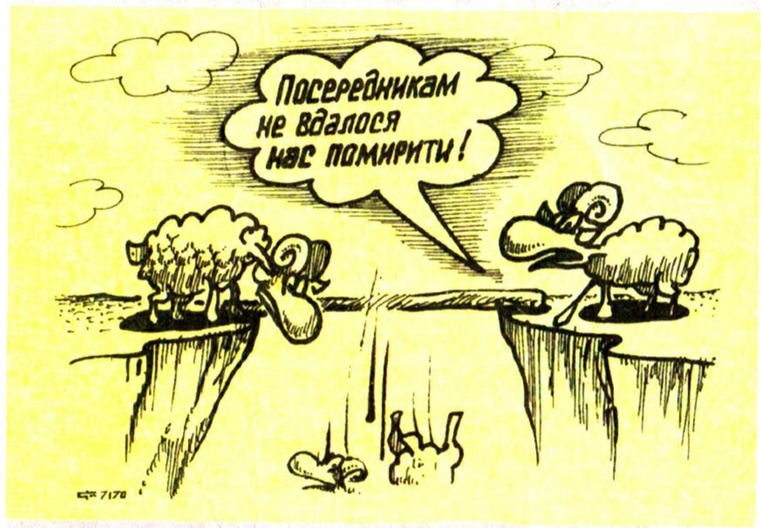

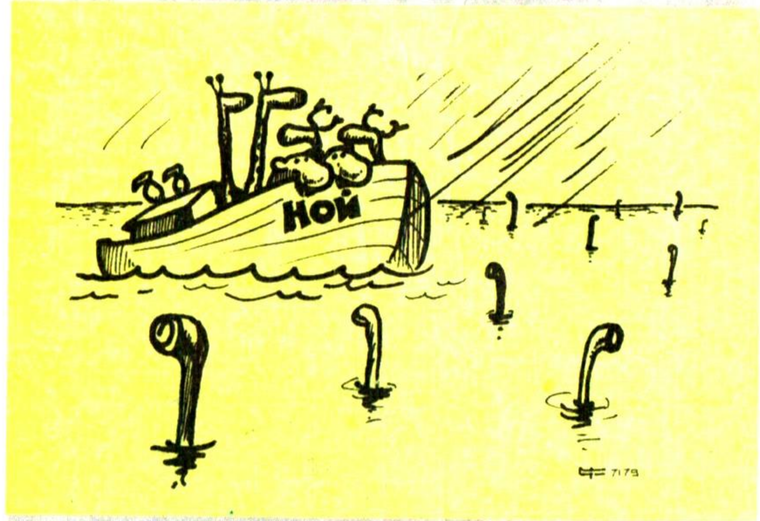

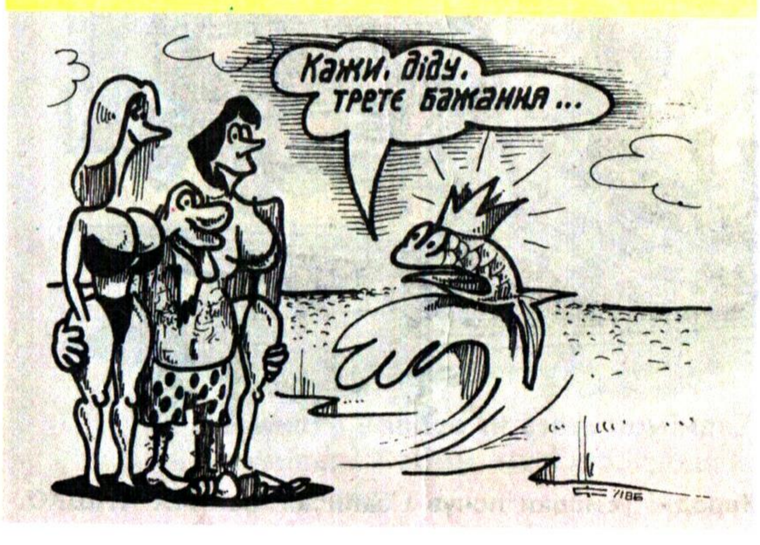

Микола ПЕТРЕНКО

Сатиричні мініатюри

БАЗАРНИЙ ТЕАТР

Цей світ — театр для слізних мелодрам,
Комедій також і трагедій зрідка;
Цей світ — базар, де найдорожчий крам
Іде за безцінь, мов базарна плітка.

НАШІ ТЕЛЕНОВИНИ

Агентства «факти смажать»
Все під чиюсь калитку.
Та й всі новини наші
Вже десь були у вжитку...

ЩО КОГО ПСУЄ

— Влада не псує людей,—
Мовив мудрий іудей,—
А псують ту владу люди
Під знаменами Іуди.

ЗАКОНОДАВЧІ ЗЛОДІЇ

Знов злодії прагнуть влади:
Хоч би як,— аби до Ради!
Мріє кожен в тому гоні
Стати «злодієм в законі».

ДЕМОГРАФІЧНА КРИЗА

Геть підрізає доля зла
Демографічні крила:
Он дівка — ще й не зачала,
А вже аборт зробила.

ДРУГИЙ ДЕНЬ ЗРІЛОСТІ

Нарешті — атестат! Обмить!
Цей день, братва, відзначимо!..
О, як же голова болить —
І вже не по-дитячому...

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

То дуже добре, що на нашій залізниці нарешті на краще повернуло: йде технічне оновлення, порядок наводиться. А те, що вони вирішили дітей до шістнадцяти років возити безплатно — справжній королівський жест. Два моїх племінники, наприклад, у школу ходити перестали, поїздом по країні роз'їжджають — за місяць уже третій раз.

А я от, ветеран праці, вже який рік дочки відвідати не можу. Бо на квиток усієї моєї пенсії не вистачить. То, може б, керівники залізниці і про нас, ветеранів, згадали? Або, принаймні, хоч трохи знизили ціни на квитки.

К. П. ОВДІЄНКО,
ветеран праці.

м. Київ.

Мал. О. ГУЦОЛА

ПАСАЖИР

Візництвом я не займаюсь. Та, буває, когось на своїй машині й підкину. Їду якось, погода — гірше не буває: чи то сніг, чи то дощ, та ще й вітер. А тут людина голосує. Виявилось, по дорозі.

Розговорилися, звичайно. А коли йому вилазити, він простягає мені гроші. А я йому жартома:

— Та кинь, земляче! Це не ти мені, це я тобі винен. І простягую йому у відповідь кілька купюр.

Він на мене якось дивно глянув. Але гроші взяв. Виліз і швидко зник. Я невесело всміхнувся — грошей було шкода. Пожартував, називається!

Наступного дня їду — він стоїть на тому ж самому місці. Машин на трасі повно, гальмуй яку хочеш. Але, відчуваю, він мене чекає.

Гальмую просто з цікавості. «Привіт — привіт». Ну, наче як друзі. Довіз його, як минулого разу. Сидить і дивиться на мене очікувально. Вирішив ризикнути і знову пожартувати. Даю йому пару купюр.

— А чому тільки дві? — питає здивовано.

Мені хоч і смішно, але кажу йому на повному серйозі:

— Так учора ж ти весь час розмовляв, а сьогодні мовчав.

Він помовчав, покивав, виліз із машини і зник.

Ну, думаю, ці жарти мені вже в копійчину влетіли.

На третій день їду пізно ввечері — погода ще гірша. А він стоїть. Це ж скільки він чекає! Гальмую. Жаль людину! А він відчиняє дверцята і з претензією:

— Ти що — взагалі? Де ти їздиш? Я мало вже дуба не дав, очікуючи тебе!

Я вже не знав, що і казати:

— Знаєш, земляче, грошей не взяв сьогодні.

А він ще більше розпалився:

— Та як же можна з дому без грошей виїжджати? Що ти мені мізки пудриш!

Довелося дати йому трохи. За стійкість. Цілий день на такому вітрі простояти!

Минув місяць. Забувати став про цього типа. Якось їду в справах. Бачу — стоїть на тому ж самому місці. Таке враження, наче він з нього не сходив.

Якось механічно загальмував.

— Ну, слава Богу! — Радості його не було меж. — Ну, брате, а я вже думав, що з тобою щось трапилося. А ти живий, виявляється.

І лізе в машину, як у свою.

— Давай, поїхали,— каже. — А то прикинь, скільки на тебе за цей час намотало...

Я сидів з відкритим ротом. Він це зрозумів по-своєму:

— Та ні, ти не лякайся! Одразу всього можеш не віддавати. Можна частинами...

А. ПОРТЕР.

Анестезія

УСМІШКА

Коли стоматолог відчинив двері й сказав «Наступний!», я рішуче увійшов до кабінету і сів у крісло.

— Не впізнаю вас, пане Циквас, — сказав лікар. — Я пам'ятаю, як ще недавно ви хвилювалися і лякалися бормашини...

— То було колись. А тепер — ніякого страху. Після того, як до мене в хату ввірвалися грабіжники і почали вимагати золото і валюту. Ще й праску ввімкнули і на мій живіт поставили.

— Це справді, мабуть, страшно!

— А я, сміючись, кажу: «Ставте, ставте праску. Все одно електрики немає. Мені вже кілька місяців, як її відрізали, бо немає чим за неї платити»... Тільки тоді злодії зрозуміли, що помилилися квартирою.

— Тепер я розумію. Після такого мимоволі станеш сміливішим.

— Сміливішим я став після того, як потрапив у самісінький центр бандитської розборки. Поклали тоді мене обличчям на асфальт, навколо гранати вибухають, кулі дзижчать. У порівнянні з цим дзижчання вашої бормашини — спів солов'я... Тож починайте свердлити. А може, одразу видаліть цей зуб? Мені можна рвати без знеболення, без анестезії...

Виходжу з кабінету, дивлюсь на молодика, що чекає своєї черги і аж тремтить від страху, і думаю: «Якби зустрівся ти, юначе, з тим, з чим зустрівся я в нашому теперішньому житті, то ці страхи здалися б тобі просто смішними...»

Олександр ЖИТНІКОВ.

Мал. О. КОХАНА

— До цих видовищ якби ще й хліба...

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Колись фізики з ліриками сперечалися про високі матерії. Сьогодні, в основному, їм не до суперечок. Сьогодні вони здебільшого розмірковують, як сказав класик, «чого б поїсти». Зате сперечаються тепер фінансисти з економістами. Перші стверджують, що доти народ не матиме грошей, поки не запрацює економіка. Економісти навпаки, запевняють, що економіка доти не працюватиме, поки не з'являться гроші у народу, щоб було за що купувати товари вітчизняного виробника. Виходить зачароване коло, яке обіцяють розірвати «реформатори». Та мені здається, що вони не дуже поспішають це робити. Чи не так?

В. КОТЕНЮК,
науковець.

м. Івано-Франківськ.

ПЕРЧИНКИ

РЕФОРМА

Після того як роботу п'ятипалатного парламенту Бананового Маразмадору визнали неефективною, було прийнято єдино правильне рішення — зробити його десятипалатним.

ВАМ, ДІТОЧКИ

У магазин «Дитячий світ» надійшла у продаж настільна гра «Юний олігарх». До комплекту нової гри входять: десяток банків та держадміністрацій, декілька газет та телеканалів, справжній авіалайнер і відомий баскетбольний клуб.

ПРОГРЕСИВНИЙ МЕТОД

За сімейним підрядом почала працювати Кизяківська держадміністрація. Відтепер всі ключові посади в ній займають родичі Івана Івановича.

НЕ ТАЛАНИТЬ

Переможцем чергового рейтингу суперпопулярності Бананового Маразмадору став доцент Самолюбченко. І хоча він стає переможцем удвадцяте, популярність його в народі — нульова.

Олександр ПЕРЛЮК.

ГОРНИЙ ГУМОР

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Сусіде! Та хто ж так вішається?!!

Мал. О. ГУЦОЛА

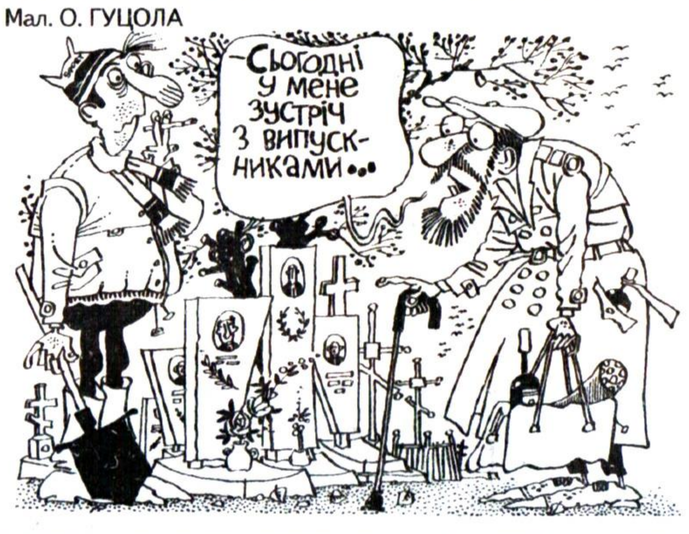

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. ПОПОВА

Мал. Г. МАЙОРЕНКА (тема А. Василенка)

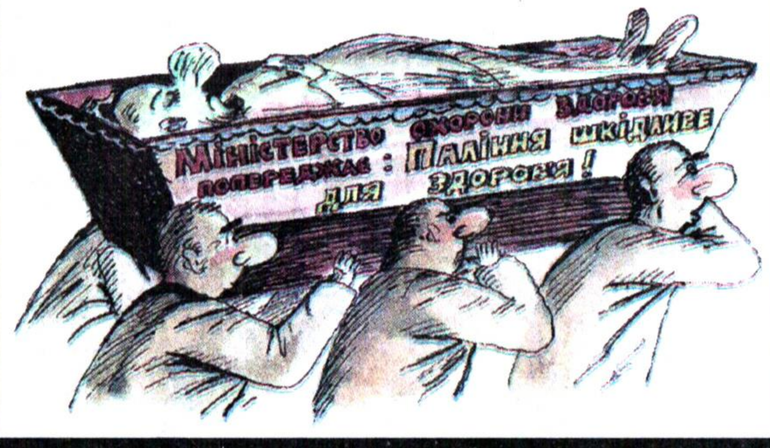

Мал. О. КОХАНА

— Кажи, чи вірною була мені, бо я вже вмираю.
— Я всім була вірною.

З'їв СОВУ

Португальська казка

Брів голодний вовк лісом і побачив на високій сосні сову.

— Ось нею я і пообідаю.

Та вовки, як відомо, не вміють лазити по деревах. Тому сірий вирішив схитрувати. Підійшов він до сосни і став її «пиляти» хвостом. Зрозуміло, то він тільки вдавав, що пиляє.

Але сова перелякалася:

— Вовче, не пиляй, бо дерево упаде, а з ним і моє гніздо. А там мої дітки. Вони можуть розбитися.

— Тоді лети до мене. Маю щось сказати.

— То говори. Я й звідси чую.

— А я кажу — лети донизу. Я тобі нічого лихого не заподію. Посидимо під деревом, мирно побесідуємо. Давненько з мудрими совами не мав балачки.

Сова від таких слів зовсім втратила пильність. Махнула крильми і сіла біля вовка. А той — зубами клац. Та й схопив бідолаху.

Зрозуміла тут сова, що потрапила в біду та й каже:

— Відпусти мене, вовче, я з дітками попрощаюся.

— Е, ні! — відповідає вовк. — Відпущу, а ти втечеш.

— Не втечу...

— Так я тобі й повірив. Ти хоч і мудра сова, а вовки — ще мудріші.

— Гаразд,— погодилася сова. — Нехай буде по-твоєму. Тільки тоді сам скажи їм, що ти мене з'їв. Нехай не чекають мене додому.

— Це можна зробити, — і вовк, майже не розкриваючи рота (щоб не випустити сови) пробасив:

— Я з'їв сову!

А сова йому:

— Вовче, а чому так тихенько? Дітки ж не почують.

— Я з'їв сову! — голосніше сказав вовк.

А сова незадоволена:

— Знову не почують. Голосніше!

Вовк обурився, розкрив пащеку та як гаркне:

— Я з'їв сову!!!

А сова пурх — і вирвалася. Та й полетіла на сосну до своїх дітей:

— Ну що, з'їв? — запитала вона вовка, всівшись високо на гілці. На що той мовчки облизався та й побрів голодний далі.

Переповів М. МОЗГОВЕНКО.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

ХИМЕРНИЙ СОН

Бачив Гриць химерний сон:
На вербі сидів бізон,
На стіні — слонячий слід,
А в ставку — гарячий лід.
Носять рибу із полів,
Заєць з ляку побілів.
Плащ пошили з лободи,
Суп зварили без води.
Виріс в річці апельсин.
Був від батька старший син.
Вовк в гнізді на клуні спав,
Цап на кладку з річки впав.
Скільки сил є, за хвоста
Миші в двір тягли кота.
Ще побачив уві сні
Мандарини на сосні
Пароплав, що йшов в піке.
... Приверзлося ж отаке!

КРАЩЕ ПЕЧЕНОЮ

Каже мама:
— Забарилась.
Зачекай хвилинку,
Ще картопля не зварилась.
Мовить їй Галинка:
— Щоб до столу готовою
Картопля вродила,
Краще б її печеною
В землю посадила.

Сергій ПЕТРАШЕНКО.

ДИВАКИ

Батько з сином ходять на виставці картин.

— Оце «Три богатирі», — показує батько. — Художник Васнецов малював їх двадцять п'ять років.

— І вони стільки терпіли? Диваки. Не могли сфотографуватися?

Кость ДЯЧЕНКО.

НАЙСИЛЬНІШИЙ

— Боже, та хто ж тебе так розмалював? — вигукнула мати, відкривши двері сину.

— Та там... один новачок, — неохоче відповідає син, розглядаючи в дзеркалі синець під оком. — Він, розумієш, не знав, що я найсильніший у класі. І поліз битися.

ХТО КОГО ЗАПРОСИВ

— Петрику, ти кого запросив на батьківські збори?

— Свого дідуся. Він недочуває, то й не почує про мої витівки.

— А ти, Миколко, кому сказав?

— Умовив бабусю. Вона недобачає, то й не побачить моїх двійок у журналі.

Василь ВЕРБЕЦЬКИЙ.

смт Кіровське, Крим.

РЕБУС

У цьому ребусі зашифровано афганське народне прислів'я.

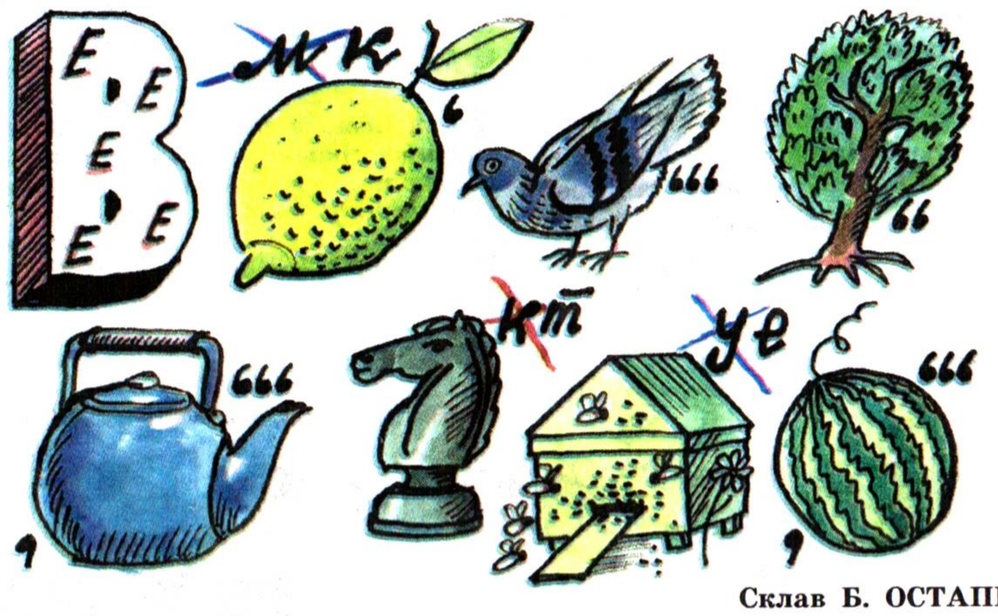

Склав Б. ОСТАПІВ.

ЗАГАДКА

В лісі під кущем нора,
А з нори щось визира.
Жовте, мов осінній лист.
Хто це буде? Мабуть...

(Лис)

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

КРАБ

Скоромовка

Краба в клас мій брат приніс,
Краб Грицька вщипнув за ніс.
Насваривсь Грицько на брата:
— Нащо крабів в школу брати?

Володимир КЛЕНЦ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Мал. В. ВАСИЛЕНКА

— А я поїду кілером працювати!

Мал. О. КОХАНА

— Наш кореспондент побував на Гімалаях, де пройшов у снігових людей школу виживання.

ФРАЗИ

- *Щоб покінчити з тіньовою економікою, може, створити для неї тіньовий уряд?*
- *Цікаво, а чого рвуться у депутати ті, хто нічого не вкрав?*
- *За такі гроші можна було б і в нашій тюрмі непогано провести час.*
- *Поїздки за кордон були виключно інспекторські: перевіряв, як працюють його гроші.*
- *«Ну, ти і завідний»,— говорив електронний будильник механічному.*

М. ЛЕВ.

НОВИНИ ! НОВИНИ ! НОВИНИ ! НОВИНИ

* * *

Новими здобутками порадували народ енергетики країни. З метою економії вони почали вимикати світло навіть там, де його ніколи не було.

* * *

Колгосп «Шляхом комунізму» проголосили розпайованим, реформованим, ринковоспрямованим. Негайно замінили вивіску. А от голову, один розбитий комбайн і трьох непідкованих шкап замінити не знайшли чим.

* * *

Після падіння супутника спільного українсько-російського виробництва українська сторона заявила: «Наша частина летіла правильно, впала ваша».

* * *

У ході всеукраїнського огляду народної творчості миколаївці перевіночили донеччан, полтавчани перешароварили кіровоградців, тернопільці перебандурити харків'ян, а волиняни перегопакували сумчан. Творче змагання триває.

* * *

Страх як розбагатіли після переходу на госпрозрахунок працівники головного зоопарку міста Синьопулянська. Після того, як вони навчили мавпу малювати картини, твори збувають лише за кордон за грубу валюту. Всі доглядачі і звірі мають прибавку до щоденного раціону, а директор - дві. Левову частку від мавпячого малярства становлять надходження і до міського бюджету.

Микола БОСАК.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Не один місяць триває конкурс на кращий проект монумента Незалежності, який мають встановити у Києві на однойменній площі. По-різному ставляться до цього люди. Я, наприклад, не поров би з монументом гарячки. Думаю, кращим символом нашої незалежності спершу повинно стати заможне життя українського народу. А потім уже візьмемося за монументи.

Ф. РОМАНЧЕНКО.

м. Луцьк.

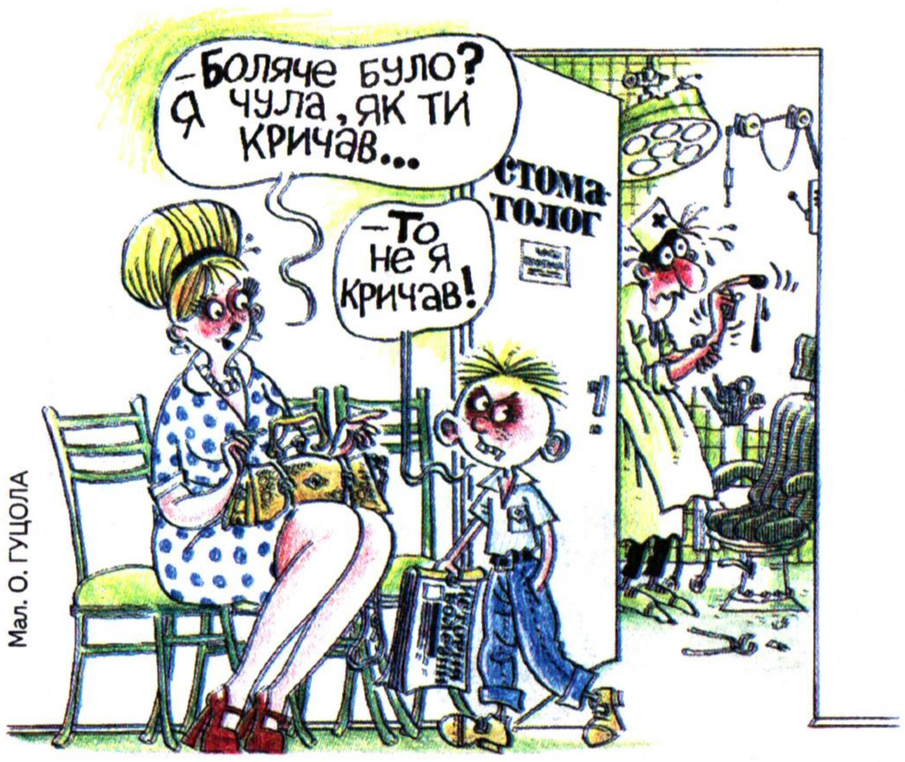

Мал. О. ГУЦОЛА

Дві байки

ЛЮБ'ЯЗНІ ЗВІРІ

Брели лісом Лис і Вовк
то криво, то прямо.
Враз на їхньому шляху
трапилася яма.
— Прошу!.. Йдіть! — спинився Лис.
Запідозрив пастку.
— Спершу Ви! — вклонився Вовк. —
Зробіть мені ласку!
— Щиро вдячний! — каже Лис,
щоб в довіру втертись. —
Я не смію, шефе мій,
перед Вами пертись.
Та нізащо! Щоб я здох!
Щоб курей не нюхав!
. . .
Сич ледь з дерева не впав,
коли таке... слухав.

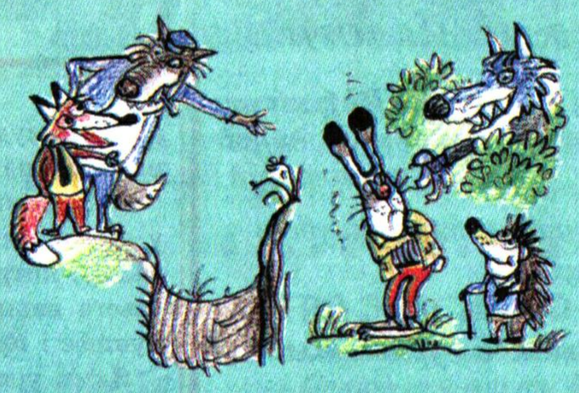

ОХОРОНЕЦЬ

Їжачок спитав у Зайця:
— Так це, чи не так?
Ти давав сьогодні Вовку
гривню і п'ятак?
— Ну, давав. Він діло робить:
боронить від зла.
Рекетирів відганяє
від мого кубла.
— Рекетирів?!. Хто їх бачив?!
— пирскнув їжачок.
— Ой, боюсь, тебе спіймали
на отой гачок.
Заєць дуже підтягає
черевце своє:
— Рекетирів.. мо' й немає,
а вовки ж то є...

Микола ВОЗІЯНОВ.

СКАНВОРД ● СКАНВОРД ● СКАНВОРД ● СКАНВОРД ● СКАНВОРД ● СКАНВОРД

Склав М. ШИПШИНА. Малюнки В. ПОПОВА і О. ГУЦОЛА.

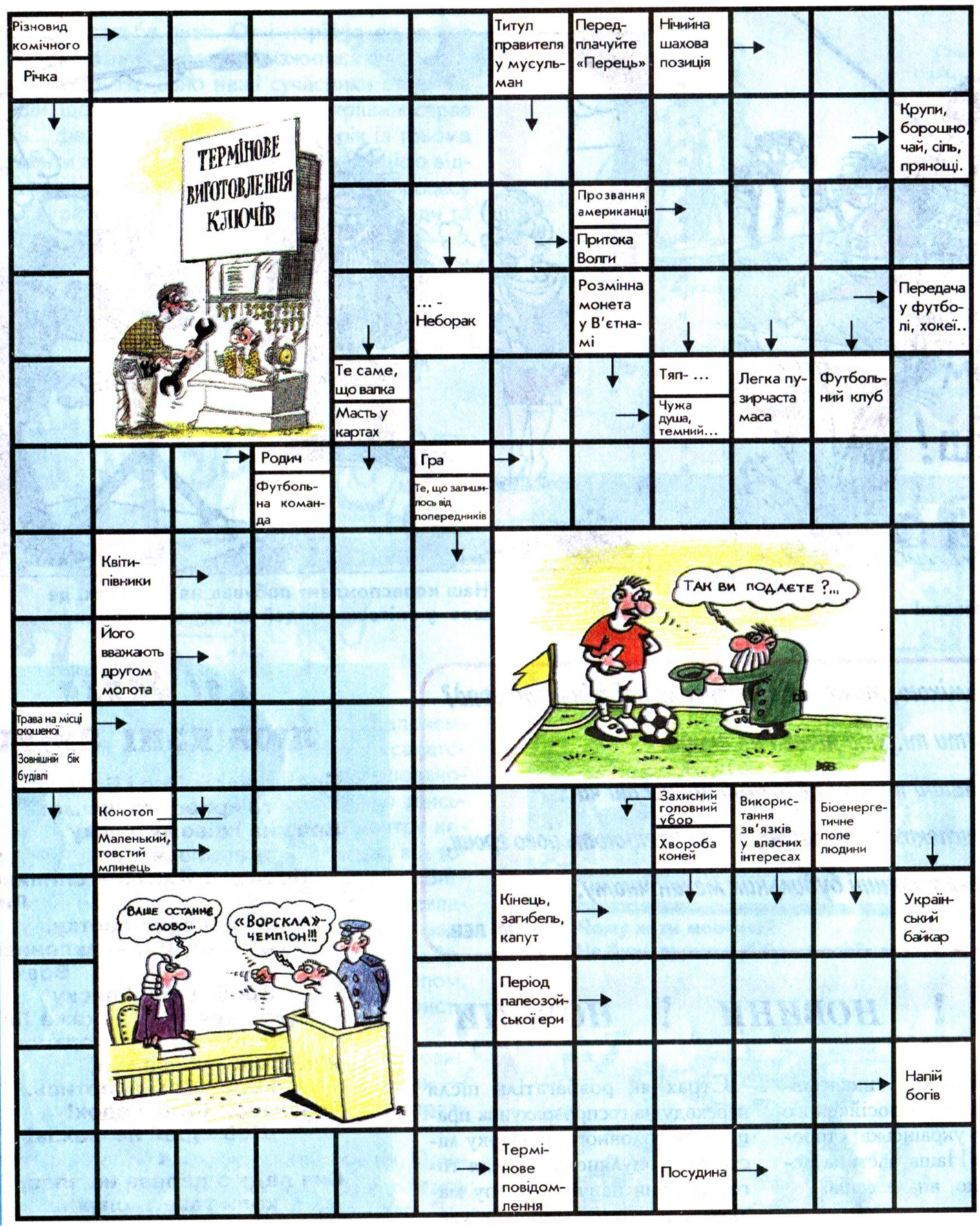

Веселі діалоги

ПІСЛЯ ГРИ

— Ви хокеїст чи каратист? — запитує лікар пацієнта, який увесь у синцях.

— Та ні, це ми з дружиною в дурня грали.

ДИВНА ЛЮДИНА

— Ну й дивна людина, цей Петренко! Вічно ходить без грошей!

— Він хотів у тебе позичити?

— Та ні, я у нього!

ВІДПУСТКА

— Де ти відпочивав?

— В Карпатах.

— Сподобалося?

— Так як тобі сказати. Одного разу врізав такий мороз, що довелося вмиватися в рукавицях.

Г. СУХИЙ.

м. Дніпропетровськ.

КОНКУРС ТРИВАЄ

Один мудрий чоловік колись сказав, що виховання дітей — це справа ризикована. Тут можуть бути і успіхи, і невдачі.

Художник Олег Гуцол намалював таку карикатуру («Перець» № 8): батько, у якого синець під оком, зняв із синочка штаненята і шмагає паском по місцю, котре (так вважають усі дорослі) для цього і призначене. Синець, з усього видно, поставило татусеві рідне чадо, бо займається карате. Батько лупцює і примовляє: «Я тобі покажу карате! Я тобі покажу чорний пояс!!!».

Яких успіхів буде досягнуто після такого виховного процесу, нам не відомо. Можемо тільки сказати, що дуже багато наших читачів дотепно прокоментували змальовану ситуацію. Мабуть, картина знайома.

Серед членів журі, зрозуміло, не було сухомлинських і макаренків. Але вони уважно проаналізували конкурсну пошту і вирішили присудити перемогу... **шестикласнику з м. Чернігова Мишкові ХОМ'ЯЧЕНКУ,** який вклав у вуста покараного такі слова:

— Батьку, ти що, не знаєш, що не можна бити нижче пояса?

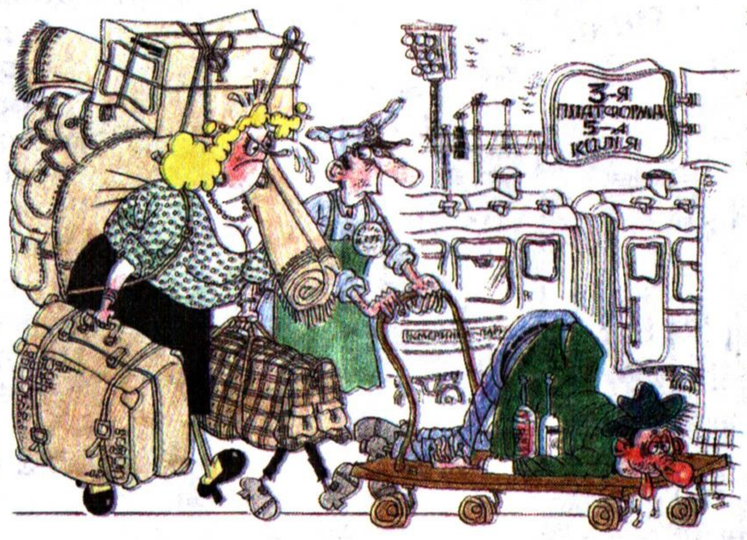

ВІТАЄМО!

А читачам пропонуємо придумати підпис до нової карикатури Олега Гуцола.

На переможців чекають призи!

Іноземний гумор

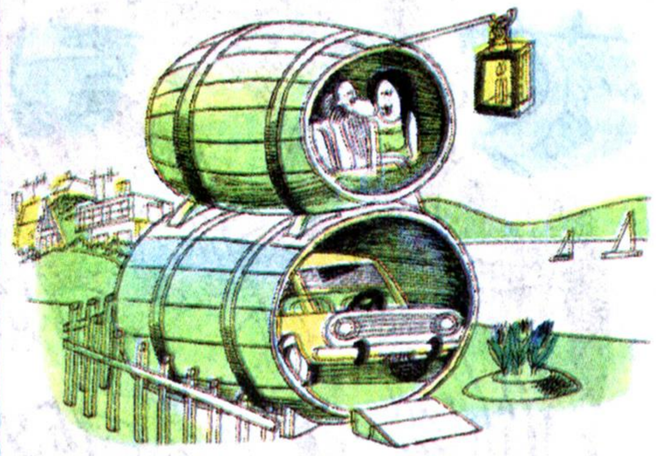

ЖАРТУЮТЬ ШОТЛАНДЦІ

ЩОБ ПОВІРИЛА

Один шотландець програв за вечір у покер кругленьку суму. Страшно повертатися додому з порожнім гаманцем. Та ще й віскі того разу не одну чарочку пропустив.

У розпачі він слізно просить своїх партнерів по грі:— Шановні, виручайте. Якщо дружина дізнається, що я програв усі гроші, вона мені голову відірве. Благаю, поверніть мені програне. На колінах прошу. Пожалійте мою бідну голівоньку...

Партнери побубоніли, позітхали і вирішили повернути гроші.

Повеселішав невдаха і каже:

— Шановні, якщо ви такі добрі, то дайте мені, будь ласка, п'ятдесят-сто фунтів, щоб жінка повірила, нібито я виграв. Тоді вона знову мене пустить грати з вами.

ВИНО

Шотландець повернувся з гостини:

— І що ж ти там пив? — запитує дружина.

— Вино.

— Гарне?

— Як тобі сказати... Якби воно було трохи гіршим, його взагалі не можна було б пити. А якби воно було трохи кращим, господар випив би його сам.

МІДНИЙ ДРІТ

— Ти знаєш, що мідний дріт винайшли шотландці.

— Як?

— Два шотландці не могли поділити мідну монету в три пенси і кожний тягнув її у свій бік.

ЩИРО

Шотландець показує гостям свою квартиру.

— А ось тут зала. Одночасно за стіл можуть сісти, не приведи Господи, двадцять осіб.

ВІДПОВІДІ НА СКАНВОРД, УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 9.

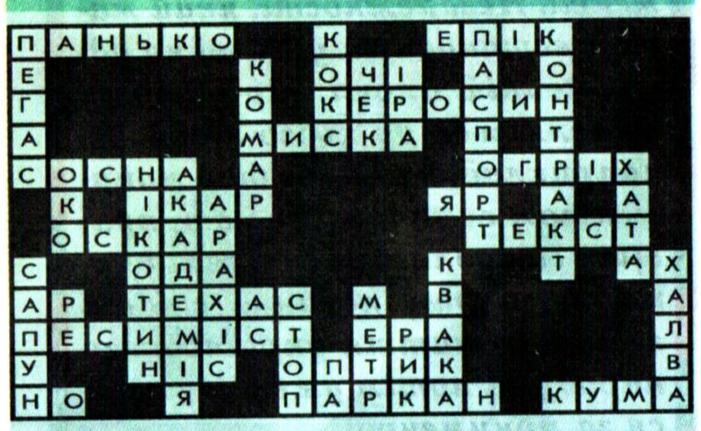

ВІДПОВІДЬ НА РЕБУС, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

У великого дерева й тінь велика.

Айзек АЗІМОВ

Короткі історії

СУП ІЗ ГАЛУШКАМИ

Містер Гінсберг був завсідником ресторану, де готували суп із галушками. Кожного дня опівдні він приходив у ресторан, сідав за один і той самий столик, з'їдав суп і йшов, не замовляючи більше нічого. Та одного разу, коли йому принесли суп, він не став їсти, а просто сидів і дивився на тарілку. За кілька хвилин до нього підійшов офіціант.

— Що трапилось, містер Гінсберг? — спитав він. — Якщо суп охолов, я його підігрію.

— Покушутуйте його, промовив Гінсберг.

— Мені не обов'язково куштувати, просто скажіть, у чому річ, — заперечив офіціант. — Якщо він надто гарячий, я його остужу, якщо бракує солі чи перцю, я принесу.

— Я сказав, покуштуйте його! — з роздратуванням повторив Гінсберг.

— Добре, добре. Не гнівайтесь, я зараз покуштую, — офіціант оглянув тарілку. — А де ж ложка?

— Отож-бо! — закричав розлючений Гінсберг.

ПОКЛИЧТЕ ЛІКАРЯ

У переповненому театрі на балконі раптом схоплюється жінка і кричить:

— Покличте лікаря! Тут є лікар?

У партері підводяться кілька чоловіків і дивляться на неї.

Жінка кричить:

— Якщо хтось із вас неодружений, то чи не хотів би він познайомитися з гарною, добре вихованою дівчиною.

ІНТЕРВ'Ю

Якось репортер брав інтерв'ю у знаменитої кінозірки і спитав:

— А скільки у вас було чоловіків?

— Ви маєте на увазі, — уточнила зірка, — крім мого власного.

ПЕРЕПЛУТАВ

Один житель Нью-Йорка приїхав у Техас і ніяк не міг звикнути до того, що все тут було якихось гігантських розмірів: величезні автостоянки, величезні гамбургери, величезні пляшки з напоями...

Після марних спроб з'їсти гігантські порції страв, що подали йому в ресторані, він спитав, де знаходиться туалет. І швидко попрямував туди, але якимось чином переплутав напрямки і, відчинивши двері, що вели в плавальний басейн, упав у воду.

Страшенно перелякавшись, він закричав:

— Не спускайте воду! Тільки не спускайте воду!

Переклад із англійської.

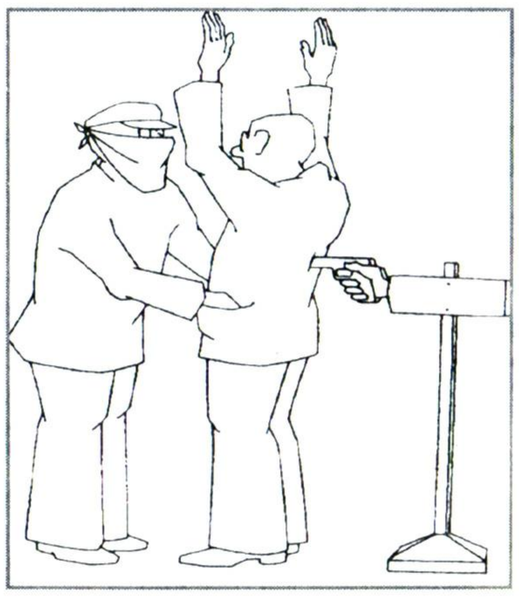

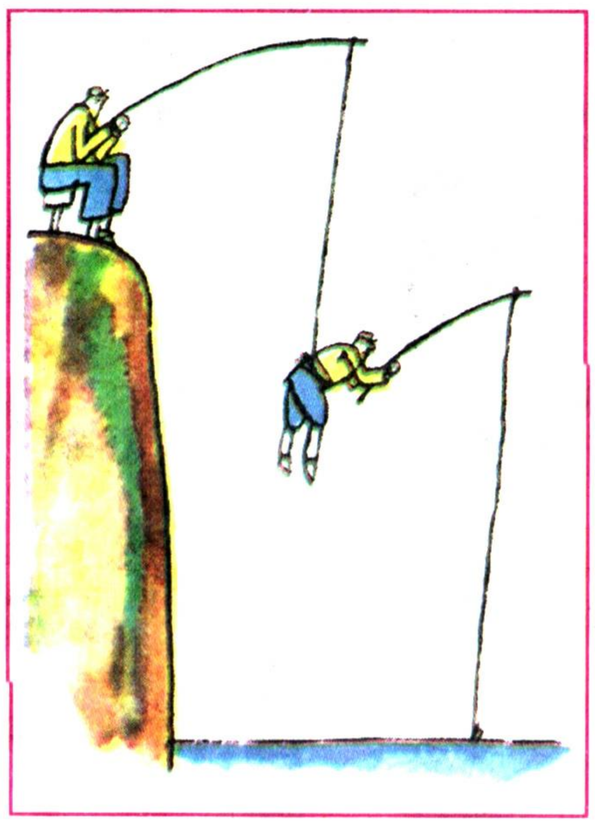

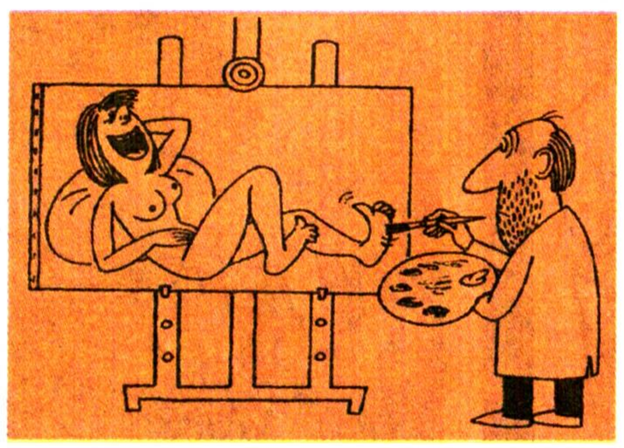

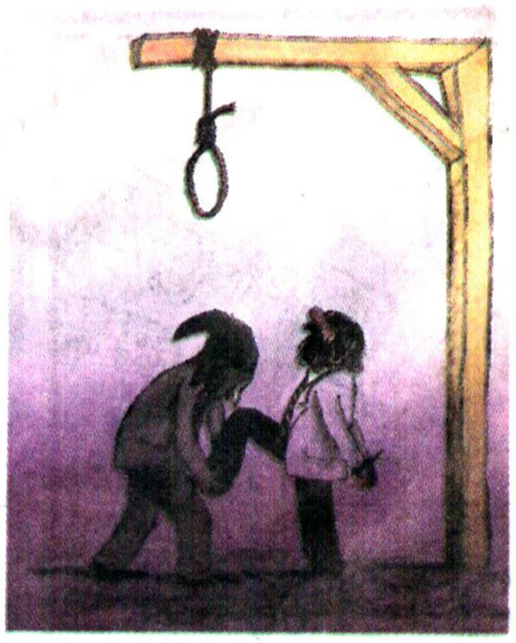

«У дні запоїв я пояснень нікому ніяких не даю».

(Із записки до дільничного міліціонера).

«Продається половина мого господарства і половина моєї половини».

(Із оголошення).

«У взводі я виявився найкращим стрільцем. Прошу інформацію не розповсюджувати, бо це являється військовою таємницею».

(Із листа солдата до дівчини).

«Познайомлюся з мужчиною віком до шістьдесяти років з приємною зовнішністю не скупим, фізично здоровим. Осіб раніше засуджених до смертного покарання і довічно ув'язнених прошу мене не турбувати».

(Із оголошення).

«Такого сусіда, як мій сусід, я не бажаю мати навіть ворогові мого ворога».

(Із заяви до голови с/Ради).

Надістав Іван МАРТИШ.

«Ми пішли до лазні, а заодно і помились».

(Із пояснювальної записки).

Прізвище, ім'я та по батькові: Когут Юрій Петрович.
Вік: 20 літ.
Стать: мужська.
Діагноз: Ряба Юля Петрівна, 18 літ.

(Із паспортної частини історії хвороби).

Надіслав Іван БЕЗРУЧКО.

ПЕРЕЦЬ № 10 (1495)

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
Ю. ЩЕНКО (заступник головного редактора),
О. КОХАН (головний художник),
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК (відповідальний секретар),
І. СОЧИВЕЦЬ.

Засновники:
видавництво «Преса України» та редакція журналу «Перець».

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ №736 від 20.06.1994 р.

Видавництво «Преса України».

Редакція не завжди поділяє думку автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на «Перець» обов'язкове.

Здано до набору 07.09.2000.
Підписано до друку 28.09.2000.
Формат 70x108 1/8.
Папір офсетний №1.
Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк.
14 умовн. фарб.-відб.
4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 17488 прим.
Зам. 0110010.
Ціна договірна.

© «Перець» 2000 р.

Видається з січня 1927 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції:
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Телефони:
приймальні 441-82-14,
факс 224-35-82,
відділу розповсюдження 441-89-15, 441-89-38,
реклами 441-89-39,
факс 441-89-11,
художнього відділу 441-89-24.

Для телеграм:
Київ Перець.

Комбінат друку видавництва «Преса України».
03047, Київ-47,
проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393.

Курчат рахують восени

Малюнки Анатолія ВАСИЛЕНКА

— Ох і пес у мене! Пальця йому в рот не клади. Бачиш, у мене на руці чотирьох вже немає.

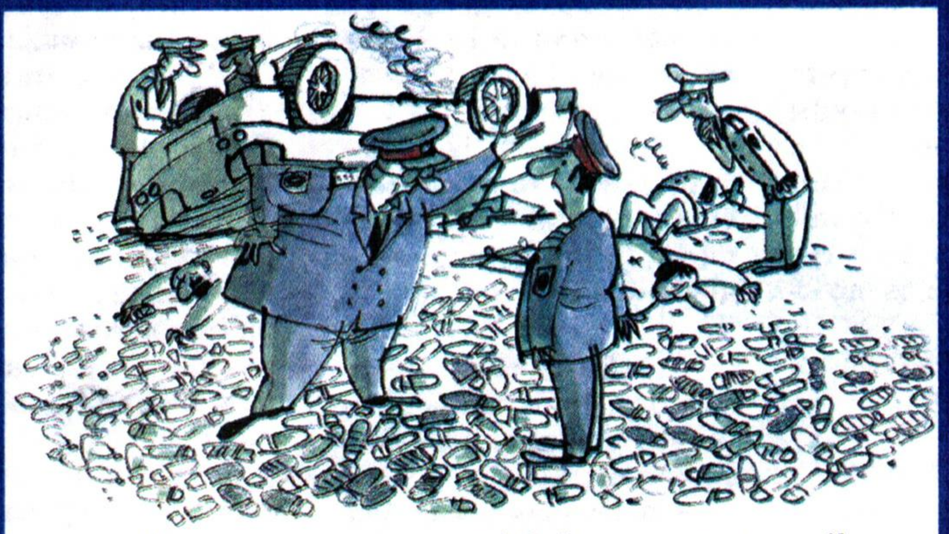

— Неможливо працювати! Сліди геть затоптані!
— Ні, пане капітане, це сліди злочинців.

— А Микола таки відлітає на південь. Домовився з качками.

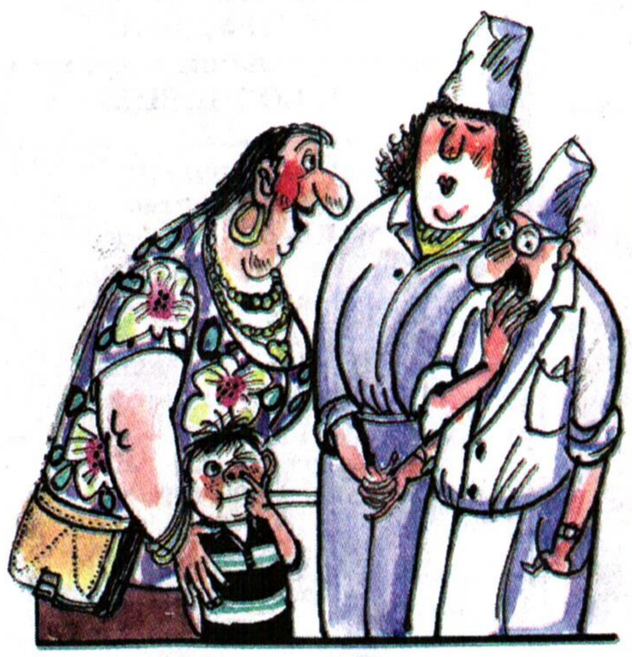

— У вас дитя якесь дивне...
— Так, так... І я думаю віддати його до школи обдарованих дітей.

— Живий з пекла? Як це тобі вдалося?
— От диваки: там же чорти всі корумповані!

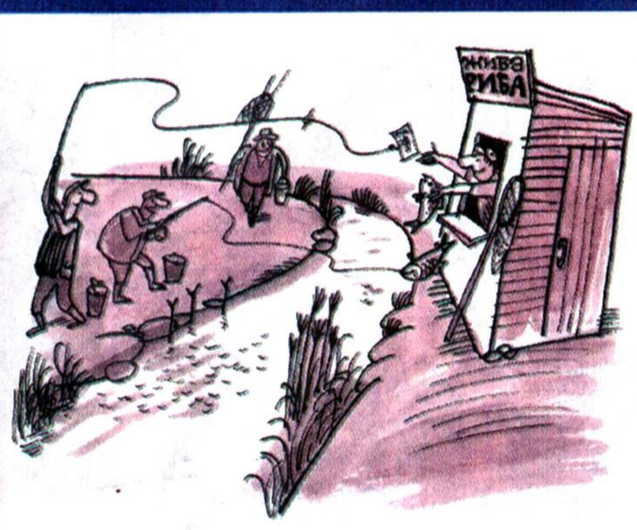

— І я того ведмедя одним ударом!!! І то вже був другий за день!

— Хлопці, ви таблички переплутали!

— Невдача буде, кіт дорогу перейшов.
— Дурниці! Це мурло винне мені купу грошей.

4 800129 606758 10

ДОРОГІ ДРУЗІ!

Журнал «Перець» — одне з небагатьох видань України, яке виходиться лише на кошти читачів...
Не забудьте передплатити його на 2001 рік!
Будемо щиро вдячні, якщо порадите це зробити і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам...
Передплатна ціна на шість місяців 8 грн. 70 коп., на рік — 17 грн. 40 коп. Індекс — 74393.
Зустрінемо нове тисячоліття з «Перцем»!